

Молодий комуніст

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня 1939 р. Субота, 4 січня 1986 року № 2 (3685). Ціна 2 коп.

На діла цікаві запалити

Після звітно-виборних зборів комсомольці ще довго не розходилися. Секретар комітету комсомолу колгоспу Олександр Ермолаєв, спостерігаючи, як запально про щось розмовляють молоді шофери господарства Дем'ян Порошин, Олександр Гончаров, Сергій Чураков і Анатолій Сичов, задоволено посміхнувся. «То добре, коли є про що говорити, — подумав. — Значить, ділову вийшла розмова на зборах».

Олександр порівняно недавно очолив комсомольську організацію колгоспу, але вже встиг, як кажуть, увійти в курс справи, більш-менш вивчити кожного співчужина. Останнім часом багато чого змінилося на краще в житті сільської комсомолії.

Беззататні комсомольські групи в колективах автопарку і дитячому садку. Особливо відзначаються ударирами справами події. Перебувають вони в далеких рейсах чи перевозять вантажі в межах господарства — однаково заслуговують доброго слова за ініціативу і професійну винахідливість, енергійність і наполегливість.

А недавно водіїв Дем'яну Порошину виявлено високе довір'я: його прийнято кандидатом у члени КПРС. Син потомствених хліборобів, хлопець не шукає мандрівних шляхів. Його ладило рідне село, в якому вирі і закінчив школу. Зворушило вишляла на юнака натхнення праця земляків, і він твердо вирішив повернутися після армії додому, влитися в трудову комсомолу сім'ю. Мрія здійснюється. Дружина Поліна теж при ділі в колгоспі — вона обліковує другу тракторну бригаду.

Про Дем'яна Порошину довго, захоплено розповідали і секретар партійної організації Василь Миколайович Білокінь, і Олександр Ермолаєв. Розмова з ними, природно, торкнулася більш широких питань закріплення молоді на селі. Великий населений пункт на березі однієї з мальовничих заплав Кременчуцького моря із спеціалізованим господарством імені 40-річчя Жовтня по веденню вівчарства, молочнотоварною фермою, двома тракторними бригадами, консервним заводом, хороним будинком культури, філіалом Олександрівського профтехучилища, багатьма об'єктами соціально-культурного призначення — таким є Микольське. Здається, тут знайдеться все для новокривного життя, цікавої зайнятості, трудового патхнення молоді. Як же насправді?

— Трудові колективи по-стусоно омолоджуються, — говорить голова колгоспу В. Д. Лазаревич. — У цьому напрямі дещо робиться.

При всій відвертості керівника господарства аж ніяк не можна знехтувати думкою самих комсомольців. На звітно-виборних зборах, про які говорилося вище, було сказано немало гострих слів на адресу правління і парткому колгоспу, дирекції місцевої десятирічки. Припинили молодих сил у сільськогосподарське виробництво залишається невеликим, хоча база для цього є. У 1985 році багато випускників школи разом з атестатами про середню освіту одержали посвідчення механізаторів, однак бажання працювати в колгоспі не виявив ніхто.

— Поки що слабкий контакт між комсомольцями-

СЕЛО І МОЛОДЬ

виробничками і комсомольцями-школярами, — визнає Олександр Ермолаєв.

Так, ніхто не пам'ятає, щоб молоді хлібороби побували в школі, поговорили з дітьми про їхні майбутні професії, спільно влаштували вечір відпочинку. Бракує чуйності, уваги до молоді і з боку управління. І не лише до підліткового покоління, а й до молодих членів господарства. Якось виходить так, що тільки робота понад всі форми часу захоплюється керівниками. А можна і треба поглинути на питання з іншого боку: звідки бере початок поладнормова праця? Очевидно, від нестачі постійних кадрів.

Мабуть, тому напівпустує просторий будинок культури, відвідувати який ніколи молодим виробничникам. Мало в Микольському і спортсменів. Споруджений комсомольцями під час суботників стадіон рішенням правління здано під забудову, а будівництво нового тільки у планах.

Зростаючі завдання вимагають міцних молодих рук. Отож не треба забувати про тих, хто міг би поповнити колгоспні кадри.

А. ШУЛИМОВ,
громадський кореспондент «Молодого комуніста».
с. Микольське,
Світловодський район.

ГЕРОЙ РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ
В. О. ВЕРХОЛАНЦЕВ:

«МИРУ ВАМ, ДІТИ!»

ДЕСЯТЬ років тому я зустрівся з ветераном Великої Вітчизняної війни лікарем-терапевтом Вірою Федорівною Юфєровою-Голуб. Вона показала свій домашній фотоархів. На одному із знімків зображена група хлопців та дівчат у спортивній формі. Четвертий зліва — юнак, обличчя якого мені було дуже знайоме. Але ж фотографія ще 1937 року. Хто ж це? Намагаюся згадати, де зустрічав що людину. Допомогла Віра Федорівна:

— Це наші кращі спортсмени з Пермського педагогічного училища. Найбільш завзятий серед нас саме він, Валерій. Валерій Верхоланцев. Найкраще стріляв.

був чемпіоном на лижних трасах. Та й гімнаст з нього вийшов зразковий. І поліболіст першорозрядний...

— А потім він почав відвідувати аероклуб, вступив до школи льотчиків, — продовжує уже я.

Так, це була розмова про Героя Радянського Союзу Валерія Олександровича Верхоланцева.

Про цей епізод я розповів допризовникам, які зібралися на обласний турнір з багатоборства ГПО, де кращі значківці і розрядники виборювали приз імені Верхоланцева, встановлений обрядом «Колоса». Розповів, бо знав, що Валерій Олександрович про себе не говорив. Не згадає, як завоював золоті медалі на

всесоюзних лижних змаганнях, стрільських турнірах. Він тільки скаже потім:

— Я вам раджу ніколи не розлучатися зі спортом. Тренуйтеся щодня. Бо для воїна впривалість має таке ж значення, як мужність, вірність обов'язку.

І згадав дні війни.

В III летів до Москви, щоб скинути бомби на ворожий аеродром, щоб розгромити ешелони з нальним на станції Енгельгардівській. А з ним ще два екіпажі — Маміна і Почевалова. До цілі наближались надземним льотом. Неповдалі аеродрому на них напали винишувачі. Зав'язався перипетійний бій.

(Закінчення на 3-й стор.)

Пастушого робочого дня, коли свердловальниця Галина Іщенко повернулася у свій четвертий механоскладальний цех, її тісним колом оточили робітники. Молодий комуніст Галина Іщенко була делегатом обласної партійної конференції, учасником важливої події в житті комуністичної області. Агітатор, партгрупорг на дільниці Галина Іщенко працює у тісному контакті з молоддю. Мабуть, інакше її не може бути, бо сама не так давно шістьнадцятирічною дівчинкою прийшла у виробниче об'єднання по сівалках «Червоний зірка», і ось за плечима — і досвід, і трудові біографія. Вже й орден Трудової Слави III ступеня засяяв на грудях.

Сьогодні комуністка і комсомолка цеху глибоко хвилює питання прискорення науково-технічного прогресу, впровадження нових прогресивних технологій. Як депутат міської Ради народних депутатів,

І працювати по-новому

КОРПУНКТ ПОВІДОМЛЯЄ:

член Ленінського райвиконкому Галина Іщенко глибоко вивчила цю проблему. І ось зараз роз'яснює молодим робітникам, що рівень ручної праці на підприємстві один із найнижчих в галузі — 37,3 процента. Але дівка технічного переозброєння підприємства, створено дільничою роботизації, всі сили інженерів, технологів, конструкторів зосереджені на питанні прискорення інтенсифікації виробництва. Взяли хоча б їхню механічну дільницю. Ось деталь ССТ-00209 ще зовсім недавно опрацьовувалась на кількох верстатах, тепер виготовляють один новий агрегат, який одразу вивільняє робочі руки, зни-

щує трудомісткість операції. Охоче йде працювати в цех, на дільницю молоді. Рішуче йде на комуністичну ударному працюють молоді робітники. Підлітком прямо зі школи, як свого часу Галина, прийшла на механічну дільницю білява ентузіастична дівчинка. Не раз підходила до Галини Іщенко, просила поділитися секретами професійної майстерності. І завжди одержувала допомогу, підтримку. Сьогодні свердловальниця комсомолка Наталка Лимонова вже працює, не поступаючись нічим іншим, один із лідерів соціалістичного змагання. Як і токар Сергій Гіркуша, який високоякісно виконує механічну обробку деталей до висів-

ного апарату сівалок. Сергійові батьки працюють токарями на головному заводі. Тож є у кого хлопчини вчитись секретам професійної досконалості.

Після закінчення мави побудівного технікуму прийшов на дільницю комсомолець Анатолій Лузан. Працює майстром, а у комуністів вчиться умінню працювати з людьми. У тієї ж Галини Іщенко, у начальника зміни Вадима Івановича Силакова, у секретаря партійної організації цеху, старшого майстра дільниці пластмас Анатолія Васильовича Великого.

Працювати по-новому. Комуніст, свердловальниця Галина Іщенко зазначається над цим словом. Доходить до висновку, що ритмічної злагоженості роботи, виконання і пе-

ревинковання планових завдань можна добитись тільки перейшовши на прогресивні методи організації праці. Так народжується на дільниці ініціатива, об'єднується в бригаду. Зеконізістами вже все врахували. Зміцніє дисципліна, підвищиться продуктивність. Буде один колектив. Одна сім'я.

І легко говорити про це Галині, бо тут, у механоскладальному цеху № 4, є конкретніший візирь такого ставлення до праці. Вся дільниця пластмас, яку очолює старший майстер, секретар партійної організації цеху Анатолій Васильович Великий, перейшла працювати на єдиний наряд. Дільниця високої культури виробництва, колектив комуністичної праці. Саме він першим в

об'єднанні взяв зобов'язання відпрацювати 3 дні на зеконізістих матеріалах. Ливарники пластмас вже зеконізісти матеріалів на 5 тисяч карбованців. А продуктивність праці у них за 10 місяців минулого року склала 102,3 процента, в той час, як заробітна плата всього 100,3 процента.

Додаткової продукції за той же період вироблено на 4,4 тисячі карбованців. І коли на дільниці пластмас зеконізісти 1,5 тисячі карбованців заробітної плати, то на їхній поки що є перевитрати зарплати, а ось продуктивність праці не підвищується.

Зримо, конкретним прикладом переконує комуніст. І їй вірять люди. Вірять у те, що, об'єднавшись у бригаду, вони самі, трудовим колективом упорядкують виробництво, зміцнюють дисципліну, підвищують продуктивність. Вони — робітники господарства, своєї долі.

Л. СЕМЕНЮК.

НТП: ЗНАННЯ, УМІННЯ, ТВОРЧИСТЬ

ІДЕЙНИЙ ГАРТ

ПРО СВІТ СВОБОДИ І «ВІЛЬНИЙ СВІТ»

На чернівецькому (1983 р.) пленумі ЦК КПРС було висунуто завдання про необхідність широкого розгортання наступальної контрпропагандистської роботи.

Форми і тематика діяльності бібліотек області в цьому плані різноманітні. Так, в обласній науковій бібліотеці імені Крупської чимало заходів присвячено робітничій і студентській молоді, пропагандистам, в тому числі й комсомольцям. Наприклад, студенти кіровоградських шкіл та медучилища взяли участь у молодіжному політичному вечорі «Два світи — дві юності», діях бібліографії «Контрпропаганда — важливий напрям ідеологічної роботи

партії» та «Молодь — майбутнє планети», дні інформації «Захист миру — головне завдання народів». На двох останніх засіданнях інтерклубу «Глобус», який працює при бібліотеці, побувало близько 150 молодих людей. Тематика засідань відповідала їх інтересам і запитам: «В'єтнам очима очевидців» та «Юність єдиною силою».

Успіхом у читачів користуються книги з виставок і переглядів у читальних залах на теми: «Книга в боротьбі за мир і соціальний прогрес», «Сучасне мистецтво й ідеологічна боротьба», «Світ свободи і «вільний» світ», «Буржуазна демократія: реклама й дійсність», «Молодь — об'єкт імперіалістичної

пропаганди», «Буржуазна масова культура та її реакційна суть». В багатьох районних бібліотеках є також цікаві приклади доведення контрпропагандистської роботи, якими бібліотекарі обмінялися цього року на обласному семінарі. Так, у м. Знам'яні за кожним профтехучилищем закріплена одна з кращих бібліотек системи Міністерства культури, яка спільно з неколективом і міським комсомолом планує і проводить там роботу з контрпропаганди: цикли суспільно-політичних читань, тематичні вечори. В ТУ № 2, СІТУ № 9 вони називалися так: «Два світи — дві демократії». У них взяли участь

лектор міському Компартії України Ю. М. Соціальняк, прокурор міста О. Е. Цуркан, хірург Л. Т. Тапалайко, бібліотекар М. П. Дерба.

На базі музею історії локомотивного депо для робітничої молоді проведено успішний журнал, присвячений розвитку м. Знам'яні за роки Радянської влади. Широко практикують знам'янські бібліотекарі контрпропагандистські виступи з бесідами, оглядами в сімейних кінолекторіях.

Цікаві форми такої пропаганди серед молоді є в арсеналі гайворонців. Приклад — проведена недавно прес-конференція «Курс партії — мирне творення», де виступили юні лектори — члени КІДу О. Бурденюк, І. Грибанов, М. Шапошник, О. Ваєлешин та інші, дискусійна зустріч «За круглим столом», у якій взяли участь 18-річні читачі — члени клубу «Сучасник», а також працівники суду і прокуратури.

А. КОРИНЬ.

ПРЕМІЇ — МОЛОДИМ УЧЕНИМ

Таорчу сміливість, наполегливість і самовідданість виявляє у дослідній роботі молода наукова зміна. Вірна кращим традиціям вітчизняної науки, вона бере активну участь у боротьбі за прискорення науково-технічного прогресу. Про це говорилось 20 грудня в ЦК ВЛКСМ, де відбулося вручення премій Ленінського комсомолу в галузі науки і

техніки, а також у галузі педагогічної діяльності. Вітаючи нагороджених, перший секретар ЦК ВЛКСМ В. Мишин відзначив, що нові володарі високого звання стали гідним поповненням сім'ї лауреатів, яка налічує нині 1286 молодих учених і спеціалістів, і побажав їм дальших успіхів у творчій діяльності на благо народу.

(ТАРС).

Полутного вітру, «Червоні вітрила»!

Не шити, підіграти вином, а щире, невідоме весілля панувало на святі одруження Світлани і Віталія Малахових — студентів Ворошиловградського машинобудівного інституту.

Організатори торжества зуміли об'єднати єдиною темою дискусію з традиційним ходом ритуалу. Текст ведучих супроводжувався не тільки музикою, а й слайдами, кінофрагментами, світловими ефектами, гумористичними інтер'ю, вікторинами, гості розлучували сучасні танці, брали участь в іскрінках, конкурсах.

Л. ТКАЧЕНКО,
кор. РАТАУ.

ЛИСТИ З БЕРЕЗІВКИ

3. ЧИ ДО СПІВУ ШВАЧКАМ?

А ТАКИ до співів! Бо лише виключно технічні причини завадили сфотографувати дізят з поштового відділення на репетиції вокального гуртка, що проводився тут же в цеховому корпусі. А то б ти, читачу, побачив на обличчі тієї ж Олі Лещенко чи Люди Фомічової такі ж життєрадісні усмішки: хто добре працює, той добре й відпочиває. Свідками тому ми й були.

Діє при цеху й хоровий гурток. Причому, далеко не формально. Зовсім не обов'язково, щоб котрас із швачок згодом проміняла верстат на професійну сцену. Просто у них є чудова нагода змістовно відпочити. Час і, головне, бажання учасниць згадати самодіяльні гуртки мають. Додамо й таку важливу деталь: пізнаючи одна одну в позаробочій обстановці, там, протягом восьми годин зміни, дізят вже постаріється спірацювати так, щоб не осоромитися перед подружками.

У сумі народжуються передумови появи єдності між людьми — колективу у справжньому розумінні цього слова. Тут доречно й пригадати слова Людмили Фомічової, що їм не нудно разом. Діагнозу нічого немає: тем для розмов та по-дівоочому запальних і безкомпромисних дискусій вистачає. Котсь, було, запропонував записати на магнітофонну плівку хоч уривок з виконання знайомих і потім на дозвіллі прослухати. І висловити свої думки відверто. Так, як це буває в «кати-читальні» у Фомічової, коли змовкає останній акорд з нової касети з її магнітофону. Люда господаря чуйна: своє слово скаже в останню чергу. І часто воно несподівано неспоживає на погляд інших.

Ледь не до дебатів доходить і після перегляду тієї чи іншої нової стрічки в сільському будинку культури. Адже завдяки старанням кіномеханіків О. В. Турчина й М. О. Атаманчука молодь Березівки чудово обізнана з новизнами вітчизняного та зарубіжного кінематографу. Секрет тут простий:

пропозиції юнаків і дізят («он у Кіровограді, чуя, корисний фільм іде», «була в родичів на Чернігівщині, переглянула чудову стрічку для молоді, а в нас не демонструють...») зустрічають діловий ентузіазм кіномеханіків. План-планом, а місця в залі для перегляду не пустують — глядач знаходиться і для мелодрами, і для комедії, і для пригодницького фільму.

Чи не замало, як на дозвілля не одного десятика молодих мешканців села і, зокрема, працівників цеху? У принципі, на сьогодні й цього вистачає. Хто так і не наважиться вийти на сцену, вільний час може присвятити заняттям у волейбольній секції чи поміркувати над шахівницею в будинку культури — партнерів буде вистачати.

Принаймні, саме так нині Людмила Фомічова (на знімку) як член комітету комсомолу колгоспу уявляє організацію активного відпочинку своїх ровесників. У задумах, зізналася,

ще залишається бажання добровільців відродити колишню спортивну славу футбольної команди колгоспу імені Петровського, котра в недалекому минулому утримувала одне з перших місць серед сільських команд області. Хочеться серйозно поставити й таке питання: бути чи не бути драмгуртку при СБК (за багатьма знайомими помічала не одна вона відверті схильності до імпровізування)...

Нині непросто вгадати, якими новими штрихами поповниться життєпис молодого робітничого колективу цеху по пошиттю верхнього одягу. Та, мабуть, час зможе внести лиш окремі уточнення до загальної пізньої стратегії: результат через пошук. Завтрашнім їхнім колегам до вже готових надбань залишиться додати тільки свої задуми. І — вітлювати їх.

І. КУЦЕНКО.
Фото М. САВЕНКА.

Колгосп імені Петровського, Устинівський район.

Лідію Антонівну ПОЛІЩУК односельці знають добре. І колишні колеги, коли вона працювала ланковою у рілльничій бригаді, і ті, кому помагала як депутат районної Ради народних депутатів, і — останнім часом — як керуючу відділом. Комуністка Л. А. Поліщук відзначають такі цінні риси, як принциповість, діловитість, чуйність. Лідія Антонівна хороший організатор, багато зробила для благоустрою й розвитку села. Частий гість вона й у місцевій восьмирічній школі (на знімку). Учні дякують навісмерці ордена Трудового Червоного Прапора, делегату XXVII з'їзду Компартії України за мудрі слова й доброзичливість.

Фото М. ГЕЛЬМАНА.

Новомиргородський район.

Так починається дружба

У рамках республіканської декади культурного шефства діячів культури, літератури і мистецтва над охороною соціалістичного правопорядку цікаві зустрічі відбулися в Олександрійському міському відділі внутрішніх справ. Перед працівниками відділу виступив з концертом молодіжний ансамбль солістів районного вузла зв'язу.

Побували в гостях у охоронців правопорядку також члени літературної студії «Провесінь» при редакції міської районної газети «Мелітський пранор» Володимир Дерзов та Вячеслав Колесников. Вони прочитали свої вірші, присвячені Батьківщині, красі рідного краю.

Ці зустрічі поклали початок тісним контактам працівників міліції з місцевими учасниками художньої самодіяльності і шанувальниками поетичного слова. Зав'язалася також дружба працівників міського відділу внутрішніх справ зі студентами Олександрійського культурно-освітнього училища.

Р. МЕЩЕРСЬКИЙ,
м. Олександрія.

«Чародій». Це слово не раз доводилось мені чути протягом кількох днів. Пішла взагалі піде не про художній фільм під такою назвою. Мова піде про місцевих «чародіїв», хоча деякі фрагменти з фільму все-таки доведеться згадати. Бо

фільм бн. № 51 навіть міліція не змогла знайти, поки не підказали події з швидкої допомогою.

А Бєляєва, 2 і 9, виявляється, — один будинок, який стоїть біля Волкова, 12; один біля одного будинку пр. «Правди», 78, вул. Вол-

СПРАВДІ

«спаровано» в нашій майбутній розповіді не менше, ніж у кінофільмі. Та й не в якомусь там казковому місті, а в Кіровограді, в районі нових житлових масивів, конкретно — на вулицях Бєляєва, Волкова, Панаєва, проспекті «Правди».

Проте почнемо-таки з фільму. Пригадаєте, як у «Чародіях» один з героїв, гість із Півдня, ніяк не міг вибратися з інституту чародій «ПІВДІН» і, блукаючи, весь час викрикував: «Люди, хто ж так буде?». Цікаво, що б сказав той герой, якби йому потрібно було знайти, наприклад, будинок № 28 по вулиці Панаєва у Кіровограді? Чи зміг би він додуматися, що цей будинок знаходиться аж за КІСМом (пр. «Правди», 70)? Думаю, що ні.

А будинок № 51 на вулиці Панаєва? Шукав би, мабуть, його біля будинку № 49. І дарма. Бо не зна-

кова, 16 корп. 4 і Волкова, 18 корп. 2; знаходиться по-руч будинки Волкова, 16 і пр. «Правди», 94; на вулиці Бєляєва будинок Волкова, 10 корп. 5; біля будинків Панаєва, 37, 38 і 39 не знайшов би № 36, бо він аж на вулиці Маршала Конєва; поруч з Панаєва, 3 корп. 1 будинок Волкова, 16; а № 1 і № 41 по вулиці Панаєва буквально міняються один в одного; а Панаєва... Зрештою, досить. «Пачарували» тут справді так, що не тільки закрити... Хто ж не так пам'ятає?

Після невдалих пошуків виявилось: міське житлоно-експлуатаційне об'єднання.

«А навіщо взагалі було міняти стару нумерацію?» — відповідає читач. Полегше. Справа в тому, що чіткої нумерації в нових мікрорайонах враніш не було. Щоб навести порядок, запропонували нову, яка була

КА-НІ-КУ-ЛИ!

РОЗПОЧАВСЯ ТИЖДЕНЬ

Прийшли зимові канікули, найдозвілі і найцікавіші. І, врешті, є багато часу, аби повністю віддатися улюбленій справі.

Вчора розпочався Всесоюзний тиждень науки, техніки і виробництва для дітей та юнацтва, урочисте відкриття якого відбулося в Таллінні. Школярі нашої області також активно включилися в його роботу. Щодня на всіх станціях юних техніків, при будинках піонерів, в школах діють різноманітні технічні гуртки. Хлопці й дівчата ближче знайомляться з виробництвом. Це не тільки екскурсії на підприємства, а й зустрічі з передовиками заводів і фабрик, молодими робітниками. Тому, хто по-справжньому захоплюється технікою, романтикою творчого пошуку, хто любить майструвати, такі зустрічі будуть особливо потрібними.

Вже першого дня, після урочистого відкриття тижня, проводилися різноманітні конкурси, вікторини, змагання. Гуртки також готували реферати, де розкажуть про свою роботу, асистаки, де будуть представлені експонати, зроблені руками учнів.

А 9 січня в Кіровограді, на заключному святі, жорі визначать найактивніших учасників конкурсів, вікторин, турнірів, олімпіад...

Отже, бажаємо успіхів усім, хто бере участь в роботі тижня. Нових вам винаходів, досліджень, нових перемог!

Сьогодні ми надаємо слово нашому болгарському другові Ясену Пенчеву, секретареві Толбукінського окружного ДКСМ.

Удосконалення, дальші поліпшення роботи з кадрами займає особливо важливе місце в повсякденній діяльності окружного комітету ДКСМ. У ній ми користуємося ленинськими принципами та нормами, дбаємо про те, щоб комсомольські керівники всіх рангів працювали з повною віддачею, здійснювали новий підхід до розв'язання поточних і перспективних завдань. Кадри керівників обчислюються організацій комсомолу, молодіжних колективів мають усі можливості для широкої реалізації своїх творчих можливостей.

Доказом цього є реальні результати, розмах справ,

Дерзання, практика, досвід

здійснюваних комсомолом Добруджі. Першими в країні стали молодіжними Тервелський АПК імені Георгія Димитрова, толбукінський завод електронної та нестандартної апаратури. Вагомі показники ефективності видно на прикладах комсомольського шефства над підприємствами торгівлі та побутового обслуговування населення, розгортання бригадирського руху, керівництва піонерською організацією тощо.

Проте нові завдання не можна розв'язувати по-старому. Всі наші здобутки, якими багатими вони не були, не применшують зростаючих вимог до керівництва

молодіжним життям в окрузі. Аналіз роботи з комсомольськими кадрами, візіою показує необхідність постійно поліпшувати стиль і методи керівництва у всіх його аспектах, відмовлятися від наявних ще стереотипів, підвищувати організаційну компетентність кадрів.

Чимало позитивних прикладів ініціативи, практики, досвіду подає Толбукінський обчислювальний комитет ДКСМ. Він помітно посилює організаційну та політичну роботу в молодіжних трудових колективах, яка сприяє вдосконаленню впровадження нових бригадних форм організації та стимулювання

праці. Тут покладено добрий початок у створенні молодіжної бази культури для всієї обчислювальної комсомольської організації.

Загальновідомо, що складовою частиною успіху будь-якої роботи, в тому числі комсомольської, є організація її на науковій основі. Ось чому дуже важливо, щоб наші кадри мали необхідні знання, керувалися передовим досвідом, широко користувалися ґрунтовним аналізом стану справ для компетентного вирішення нагальних питань цілеспрямованої діяльності комсомольських організацій, як того вимагають настанови БКП.

У дні підготовки до ХІІІ з'їзду БКП окружний комітет комсомолу, узагальнивши пропозиції та зауваження, висловлені на звітно-виборчих зборах у первинних організаціях, зробив для себе належні висновки у справі добору, розстановки та виховання комсомольських працівників Добруджі. Ми всіляко стимулюємо розвиток творчої ініціативи товаришів, висунутих на керівну роботу, їхню наполегливість. Адже кожен повинен мати певні ділові якості, прагнути працювати в молодіжних колективах з повною віддачею.

У нас є досить сил і можливостей піднести роботу з кадрами на рівень високих вимог, які ставить до нас окружний комітет БКП.

[Закінчення]

Поч. на 1-й стор.]

Капітан Мамін київ своєю палачкою машини на експлуатації ворожих літаків, що не встигли злетіти. А Верхолацкев, відкривши бомболюк, майстерно вислінував з лопат двох гітлерівських асів, і ворожі літаки протаранили один одного. Аеродром палав. Але й літак Верхолацкева був пошкоджений. Коли він посадив його на свій аеродром, командир полку був здивований — більше трьохсот пробойів, порожні бензобаки і люті поранення, несприятелі. А долетів такий!

Він летів до Варшави. Капітан Верхолацкев вилетів дев'ятьох, щоб скинути бомби на ліс, який був значенням ворожими танками і гарматами. Два забили. Тоді зовнішній вилетів. А третій раз Верхолацкев не встиг пролетіти над лісом. Був поранений. Штурман Євген Метинів допоміг висадити літак.

Пораненого капітана доставили в госпіталь 16-ї повітряної армії. Доля мі-

сяді лікування. І коли Верхолацкев вже готувався стати в стрій, товариші сказали йому:

— Підеш, мабуть, з неба — на аеродром. На око ж не бачиш...

— Зате є погні і здорові руки.

Сандрович відзначає своє перше сімдесятиліття. Відзначає в робочому строю — Валерій Олександрович щодня поспішає в кооперативне профтехучилище обслуговувати, де читає лекції з суспільствознавства...

«Миру вам, діти!»

Суперечка з хірургом не дала нічого. І тільки бузали люті, що стали інвалідами, умовили лікаря, щоб зробити один короткий запис: «Може літати на ІО». Для Верхолацкева й це порятунком. Невдовзі замість «ІО» на аркуші буде писано: «ІІЛ». Досвідченого капітана, на рахунок якого вже близько 200 бойових вильотів, призначили заступником командира 98-го окремого розвідувального полку.

АК, великий запас фізичних і моральних сил й досі виручає ветерана. У ці дні Валерій Олек-

сандрович відзначає своє перше сімдесятиліття. Відзначає в робочому строю — Валерій Олександрович щодня поспішає в кооперативне профтехучилище обслуговувати, де читає лекції з суспільствознавства...

Він поспішає в обком

комсомолу — як голова штабу походу комсомольців та молоді «Шляхами слави батьків». Сьогодні ветеран хвилює те, як використовуються слідові матеріали в роботі по військовому - патрістичному вихованню юнаків та дів-

чат, як працюють краєзнавчі музеї в сільській місцевості. У нього пропозиція — створити фотоголерею портретів Героїв Радянського Союзу — вихованців обласної комсомольської організації...

Він поспішає до школи, де має провести черговий урок мужності. Героєм Радянського Союзу В. О. Верхолацкев розповість школярам про капітана Маміна і комісара полку Попова, знову поведе розмову про значимість фізичного загартовування майбутнього воїна, його високий ідейний гарт...

ни, щоб купити багато цукерок, яблук, пряників. Прийдуть же привітати його з сімдесятиріччям вунуки, то треба для них гостинці приготувати...

Він некваляно підходить до обеліска. Невідомому солдагу. Скидає шапку, схилив голову біля вічного вогню і кладе червоні гвоздики на червоний граніт. Серце щемить глибокою скорботою — він згадує бойових побратимів, які назавжди з ним залишилися молодими.

...Ідуть поздоровлення від усіх — з Москви і Києва, з далекої Пермі і села Красногірки, які просять героїв «Спартак». Пишуть червоні слідові Кіровоград: «Спасибі вам за ваш подвиг! Спасибі за уроки, на яких ми вчилися любові до Батьківщини!».

Підуть телеграми: «Земний уклін Вам, дорогий ветеране!», «Живіть довго, Валерію Олександровичу!».

Він перечитує листи, береться відповісти тим, хто поздоровив його в черні сніжні дні: «Миру вам, дорогі діти!».

М. ШЕВЧУК.

б зручною і пасажирською для спецслужб міста. На нараді міськвиконкому 24 лютого 1984 року, де розглядалося це питання разом з представниками спецслужб, всі висловлювалися за перенумерацію.

Управління головного архі-

техніка». Після нового року будемо встановлювати.

Може і з добрих міркувань житлово-експлуатаційне об'єднання вивісило лише наявні таблички. Але, які наслідки? Факти, наведені на початку матеріалу — красномовні. По-моєму, таку

ЗА ЗРАЗКОВЕ МІСТО

ЛАБІРИНТ...

хітктора міста (а саме — геослужба, начальник С. Б. Чертков) підготувало карти, схеми нової нумерації. Безпосереднє виконання робіт покладалося на міське житлово-експлуатаційне об'єднання (рішення міськвиконкому № 228 від 16.02.1984 року та рішення міськвиконкому № 28 від 21.01.1985 р., в якому зазначалася конкретний строк, проведення перенумерації до 1 лютого 1985 року).

— Перенумерація — найважливіше питання, — говорять начальники житлово-експлуатаційного об'єднання В. Д. Кошубей. — Бракувало табличок нумерації, не було до їх взяти. Лише частину встановили. Таблички простіше взяти за годину замовляти і брати. Ми ж можемо запропонувати лише безготівковий розрахунок. Але ось зовсім недавно до нас прийшли ми з кіровоградським заводом «Ремонт

важливу акцію як перенумерація, треба проводити одразу, а не частинами. Не вистачило табличок. Це вже нема виходу? Можна було будинки, які залишилися без табличок, хоч фарбою про- нумерувати. Може, тимчасово її не естетично, але ж уникли б плутанини.

— Навіщо псувати фасади? — заперечує В. Д. Кошубей.

Не згодна. Будинки по вулиці 50-річчя Жовтня, де нумерують фарбою, не виглядають зінсоланими. Намаки зручно і помері здалеку видно.

Так, слід було передбачити плутанину. І не тільки житлово-експлуатаційному об'єднанню, а й тим, хто приймав заплановані рішення.

— Поспішили, — погоджується голова Кіровоградського райвиконкому В. Є. Александрош, який повинен контролювати виконання рішень № 228 і 28.

Поспішили, влаштувавши в нових мікрорайонах справжній лабіринт — переплутали номери старі з новими.

— Ви знаєте, вдень — це так-сяк, — говорять шоферів станції швидкої допомоги А. І. Сліпченко. — Зустрінаємо, розпитуємо людей. Але ж нам доводиться виїжджати на виклики і вночі. Годинами блукаємо вулицями в пошуках адреси хворої людини. Чесне слово, перші не випливають.

— Ми один одному підказуємо, якщо хто не знає, — це вже А. В. Гуліда, також шофер. — А буває, що ніхто не може згадати, де той чи інший будинок, в якому медичну допомогу чекають кожної хвилини...

З вчора до ранку колись шукали будинок № 37 на проспекті «Правди». Невдовзі ніяк не могли знайти будинок № 17 на вулиці Бєляєва. А виклик зроблено серед ночі.

— Ще добре, якщо є телефон, — говорить диспетчер В. Б. Шевченко. — Це можемо знайти — передзвонимо і хоч приблизно встановимо, де треба шукати. А якщо нема телефона, то доводиться чекати повторного виклику.

Нова нумерація, покликання зробити зручністю для спецслужб міста, перетворилася на велику шкоду. Для того, аби не були не просто слова, наведемо конкретний приклад.

— Не так давно з самої ранку на станції швидкої допомоги пролунав дзвінок. Схвильований жіночий го-

лос благає: «Помірає дитина», — розповідає В. М. Задирака, фельдшер педіатричної бригади. — Кинулися розшукувати будинок — куди там! Потім згадали, що будинок № 37 на проспекті «Правди» вже колись шукали і знали, де він знаходиться. Втратили десять хвилин. На щастя, випадок був важким не настільки, з яким розпачем про це повідомлено.

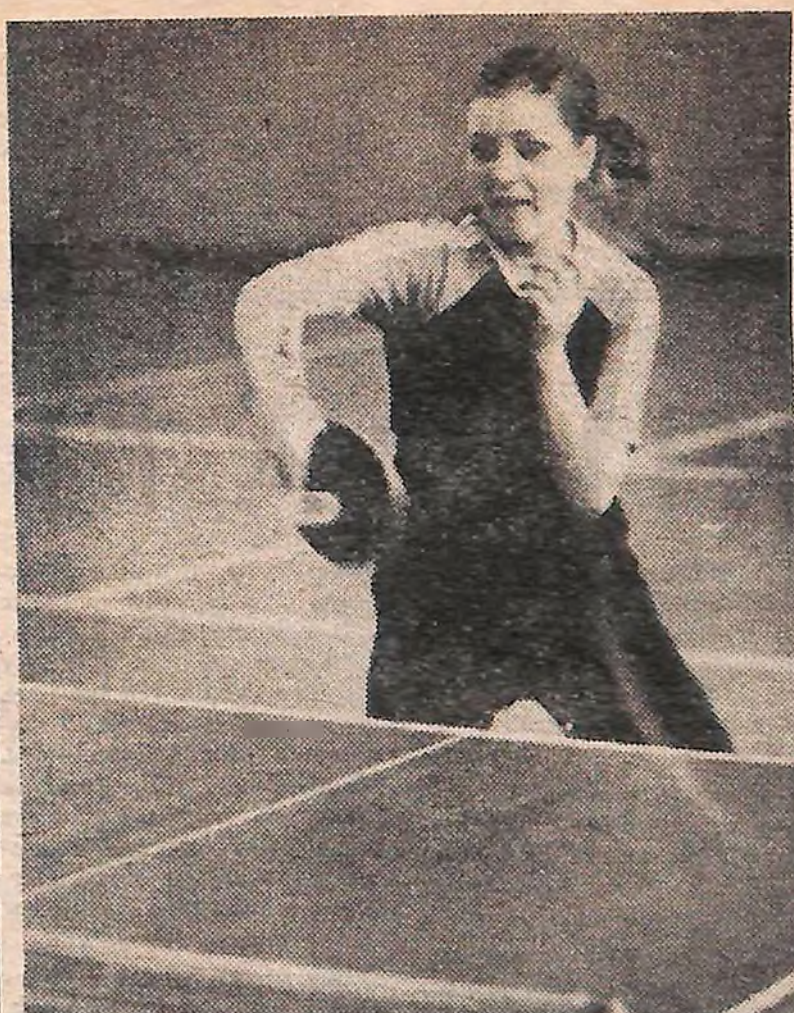
Працівникам станції швидкої допомоги, мабуть, найбільше доводиться потерпати від того, який лабіринт створено нині в нових мікрорайонах обласного центру. Подумаймо тільки — скільки інших бід приноситься ось ця плутанина адрес. Правопорушник чи хуліган не буде чекати, поки міліція, блукаючи, знайде його, вогнище не стане горіти повільніше, бо адресу погорільця буде довго шукати пожежна команда.

А скільки клопоту непорядкованість завдає таксистам? Бо хіба повірять дідуся, який приїхав в новий мікрорайон до доньки, що шофер не може знайти потрібну адресу? «Спеціально», — подумав дідуся, — возить, аби побільше грошей на чичалінку набігло.

Чи важив усе це міськвиконком, житлово-експлуатаційне об'єднання, мікрорайонно-номеруючі будинки? Ні. А треба, і негайно. Думається, що й хороших назв у них вистачить, щоб не підміска була однією вулицею.

Т. ТАРАСЕНКО.

м. Кіровоград.

О. А. ЧЕРНЕЦЬКА залучила до занять і громи видами спорту десятки своїх вихованців. І сама постійно бере участь в міських турнірах, найбільше захоплюється настільним тенісом.

м. Світловодськ.

Фото В. СТРИГУНА.

СІЛЬСЬКІ НОВОБУДОВИ ГОРОДЯН

У нових будинках зустріли Новий рік десятки сімей Кременчуцького району. Повністю перебудовано два віддалених села — Росоє і Варануті. Понад тридцять садів зведено тут за рік автомобільним, вагонобудівним заводами, трестом «Кременчукомнафтохімбуд» та іншими підприємствами Кременчука. Виросли також нові дитя-

чі дошкільні заклади, школи, медпункти. Всього за минулу п'ятирічку за рахунок всіх джерел фінансування в селах району споруджено понад тисячу будинків. Виробничі колективи підприємств ініціювали сільських трудівників, які вирішили у дванадцятій п'ятирічці у кожній господарстві споруджувати не менш як десять будинків за рік.

О. ПАЛАНТ,

кор. РАТАУ.

Полтавська область.

Весну принесли на знаменах

СТОРИНКИ ІСТОРІЇ

НА СТУДЕНТСЬКИХ
МЕРИДІАНАХ

Допомога друзів

«Друзі пізнаються в біді» — в правильності цих слів переконався мексиканець Маркос Ріос, третьокурсник будівельного факультету Київського інженерно-будівельного інституту.

— Чужої біди не буває, — сказав йому в комітеті комсомолу, дізнавшись про трагедію в Мексиці.

З ініціативи активістів вузу молодіжні загони, які об'єднали у своїх рядах понад 500 ентузіастів з шести факультетів, працювали на будівельних об'єктах Києва і області. Протягом двох тижнів поруч з радянськими юнаками і дівчатами у вільний від занять час працювали їх ровесники з країн Латинської Америки, які навчаються у вузах міста. Зароблені гроші — близько півтори тисячі карбованців через міський комітет товариства Червоного Хреста УРСР перераховано у фонд допомоги мексиканському народу у зв'язку з стихійним лихом, що його спіткало.

Кор. РАТАУ.

Популярна афіша «Гротеску»

Десять запрошень одержав після прем'єри перший в області студентський театр мініатюр «Гротеск» Ворошиловградського педагогічного інституту імені Т. Г. Шевченка. Виступи самодіяльних артистів користуються успіхом у глядачів.

В афіші колективу — спектакль «Дивись у корінь», який об'єднав інсценівки за оповіданнями М. Зощенка «Госпрозрахунок», «Монтер», «Небезпечні зв'язки», «На живця». В них викриваються бюрократизм, байдужість, тяганина, лицтво.

Артисти-сатирики примушують думати про шляхи викоренення цих пороків.

Л. ТКАЧЕНКО,
кор. РАТАУ.

КІНОЕКРАН СІЧНЯ

Творчі колективи кіно студій створили цілий ряд фільмів, присвячених XXVII з'їздові КПРС: «До сузір'я миру», «Б'ється серце», «Тегеран — Ялта — Потсдам», «Маршал Шапошников», «Марія Олександрівна Ульянова. Сторінки життя», «Ю. В. Андропов. Сторінки життя» та інші. Всі вони вклучені в кінофестивальний показ, присвячений XXVII з'їздові КПРС та XXVII з'їздові Компартії України.

Хто з глядачів не захоплювався кінофільмами Алоїза Бренча, які він створив на Ризькій кіностудії за останні роки? Серед них особливо слід відзначити багатосерійну картину «Довга дорога в дюнах», за яку творча група і режисер Алоїз Бренч одержали Державну премію СРСР. З успіхом на екранах кінотеатрів пройшли стрічки Бренча «Шах королеви діамантів», «Потрійна перевірка», «Світає в кінці тунелю», «Бути зайвим», «Ключі від раю» та інші. На екрані виходить нова картина цього режисера «Подвійний капкан», сценарій до якого написав один із провідних наших кінорежисерів Володимир Кузнецов, автор сценаріїв фільмів «Покер» і «Святого Луки», «Чорний принц», «Версія

полковника Зоріна», «Смерть на зльоті», «Бізнес», «Пай», «Товар», «Справа» — зачувши ці слова, які звучать у приватній розмові двох солідних, добре одигнених людей вже не першої молодості, не одразу добереш, що перед тобою злочинці, чий промісел — контрабанда, незаконне вивезення за межі СРСР творів мистецтва, антикваріату — усього того, що так дорого цінується на західних аукціонах.

У детективі «Подвійний капкан» зіграли актори А. Матульоніс, Л. Озоліня, Г. Яковлев, Е. Павулс. Музикою до фільму написав відомий композитор Раймонд Паулс.

Історико-пригодницький фільм «Пароль знали двоє» поставив на Київській кіностудії імені О. Довженка наш земляк, кінорежисер Микола Літук за сценарієм Михайла Канюки.

...1919 рік. В розпалі громадянської війни. Ірина (арт. Ірина Алфорова) залишається сама в маєтку свого батька, який поїхав ще до революції у Францію. Зустріч з чекістом Славинським (арт. Арістарх Ліванов) змушує Ірину по-новому оцінити події, що відбувалися навколо неї. Про це йшлося у фільмі «Подолання», а ось у новому фільмі гля-

дачі вже побачать Ірину, яка стала на шлях служіння молодій Радянській державі.

На кіностудіях «Грузія-фільм» і «Мосфільм» режисер Гіулі Чохонелдзе за сценарієм Василя Соловйова поставив фільм про видатного російського полководця, героя Вітчизняної війни 1812 року Петра Івановича Баграціона. Двосерійний фільм так і називається — «Баграціон». В ролі Баграціона — Гіулі Чохонелдзе. В інших ролях зіграли Ю. Катін-Ярцев, І. Алфорова, Володимир Конкін та інші.

На останньому Міжнародному Московському кінофестивалі фільмові білоруських кінематографістів «Іди і дивись» було присуджено Золотий приз фестивалю. Цей фільм — пам'ять про війну, пам'ять про фашизм. Разом з тим — це історія становлення душі підлітка, перед очима якого пройшли всі страхоти війни, всі знущання німецько-фашистських загартівників над радянськими людьми.

Поставив фільм «Іди і дивись» Едем Климов за сценарієм, який написав разом з Олесею Адамовичем.

І. ПОДПРИГОРА.

На знімку: кадр з фільму «Подвійний капкан».

Хочеться коротко повідати про три книги, які вийшли останнім часом у різних видавництвах. У них йдеться про героїв Великої Вітчизняної війни, чия доля так чи інакше пов'язана з нашим краєм.

Книга «В тилу і на фронті» (М.: Політиздат) — колективний портрет радянських жінок-комуністок, які в грізні часи війни замінили на заводах і колгоспах чоловіків, про жінок-фронтовиків і партизанок. Тут — хвилюючі розповіді, спогади про легендарних героїнь Маншук Маметову і Маріте Мельник, колишнього командира авіаескадрильї Героя Радянського Союзу К. Я. Фомичову.

Один із нарисів цієї книги називається «Гвардія Катя» і присвячений Катерині Олександрівні Петлюк — механіку-водію танка «Малютка». Її біографія типова для десятків тисяч ровесниць, комсомолок 40-х років. Сім я потомственого залізничника Олексія Захаровича Петлюка проживала в Рибниці — невеликому молдавському містечку, де не було аероклубу, тому Катя, яка марила небом, прийшла до Кіровограда. Тут працювала на залізниці, освоївши нелегку професію кочегара паровоза. А після роботи — аероклуб, участь у самодіяльному театрі при залізничному клубі.

На війні Катя Петлюк спершу була інструктором по складанню парашутів, та згодом стала механіком-водієм танка, брала участь у боях під Сталінградом, стала латорогом роти... По війні, закінчивши юридичний факультет університету, К. О. Петлюк понад двадцять років працювала завідувачкою бюро ЗАГСу Ленінського району м. Одеси.

Нарис «Комеска» про Героя Радянського Союзу К. Я. Фомичову написала її бойова подруга — Ге-

рой Радянського Союзу Г. І. Джунковська (Маркова), яка після війни закінчила Кіровоградський педагогічний інститут імені О. С. Пушкіна.

Документальна повість Д. Т. Сорокіна «Обпалена юність», що вийшла друком у видавництві ЦК ДТСААФ, розповідає про комуністів і комсомольців — воїнів 867-го стрілецького полку 271-ї Червонопрапорної орден Богдана Хмельницького Горлівської стрілецької дивізії. В книзі йдеться про славі справи скромних «трудівників війни» — перторгів, замполітів, представників політвідділу дивізії — тобто тих, кого образно називають душею Збройних Сил. Є тут рядки про те, що нинішнє покоління береже пам'ять про своїх визволителів. Яскраво це показано на прикладі Горлівки Донецької області. Одна з вулиць цього шахтарського міста носить ім'я відважного розвідника Дмитра Євдокимовича Крижнівського — уродженця Олександрівського району Кіровоградської області, який повторив подвиг Олександра Магровського.

Видавництво «Маяк» друком, доповненням виданням випустило в світ книгу «Весну принесли на знаменах». Її автор — Н. М. Якунов, Герой Радянського Союзу, доктор історичних наук, розповідає про подвиги бійців і командирів 3-го Українського фронту в боях за визволення Одещини, Молдавії...

На одній із сторінок книги йдеться про подвиг нашого земляка, уродженця с. Дмитрівки Знаменського району Кузьми Йосиповича Гуренка, якому посмертно присвоєно звання Героя Радянського Союзу.

О. РЯБОШАПКА,
м. Знамення.

ТВОЄ ДОЗВІЛЛЯ

ІНІЦІАТИВА

Що означає ініціатива? Це наперед людини не байдужа. До справи, якій служить, до вулиці, на якій проживає, до людей, з якими спілкується.

Починається все з малого — з пропозиції. Тільки на минулих звітно-виборчих зборах в комсомольських організаціях Новоукраїнського району їх висунуто немало. Пропонували різне: створити клуб відпочинку в робітничому гуртожитку, провести зустріч з заслуженими людьми колгоспу, відновити роботу спортивних секцій...

Дехто проговорив та й забув.

Переді мною лист з Новоградівки, підписаний мо-

лоддю села. В ньому розповідь про те, що в селі є клуб, але він часто на замку, ніяких заходів у ньому не проводиться. Юнакам та дівчатам ніде культурно відпочити в післяробочий час.

Знайомо ситуація, чи не так? І на звітно-виборчих зборах комсомольці Новоградівки про цю проблему, мабуть, говорили. Тільки делі слів справи не пішли.

Хочу розповісти про комсомольську організацію, яку очолює молодий комуніст Сергій Песков. Тринадцять юнаків і дівчат в цій організації з палкими серцями і амбітними руками. Листа до редакції з проханням налагодити роботу клубу вони не писали. Бо клубу у них не було зовсім. Працюють ці хлопці й

дівчата на Новоукраїнському шибеновому заводі, більшість їх живе в робітничому селищі. Час від часу в селищі поряд з нотедамі зводяться даповерхові житлові будинки. Але жодної будівлі побутового призначення немає й досі.

Ідея збудувати клуб виникла ще навесні на профспілкових зборах. Проте, як це нерідко буває, знайшлися опоненти: хтось згадав, що вдома сім'я, діти малі, яких ні з ким покинути. А ще хтось скептично усміхнувся: мовляв, мені що — будуєте, якщо вам треба, мені й біля телевізора добре. Одне слово, все йшло до того, що на цьому ініціатива згасла. І тоді над чудовою мрією шефство взяла комсомольці.

На околиці селища іржаві під дощами й снігами старий, давно списаний вагончик. Колись у ньому тимчасово жили робітники, але тепер він годився хіба що для здець в металобрухт.

Під час обідньої перерви Серьожа Песков попросив бульдозериста Чорноскута перевезти вагончик у центр селища. Віктор Павлович не відмовив.

— Багато доведеться працювати, — зробив висновок Іван Калько.

Наступного вихідного оголосили суботник. Зібралися чи не всі жителі селища.

Біля вагончика розмітили місце під будку для кіноапаратури. Якщо Сергій і його найперший помічник у цій справі Володимир Капачин на період будівництва стали немовби виконробами, то Віктора Кучера і Людмилу Кихай можна назвати поставальниками. Це вони «вибавили» в дирекції, вилісували на складі, привозили на місце цемент,

цеглу, фарбу, дошки. Директор заводу Г. А. Бойко комсомольцям не відмовив.

Допомагати хлопцям і дівчатам взялися й люди старшого віку. Біля вагончика в цей час порядкували Євген Іванович Капачин, Петро Леонідович Кузьменко, Віктор Степанович Шелест, інші.

Звичайно, за один день всього не зробиш. Тому вийшли працювати ще й наступної суботи. Вагончик пофарбували, настелили лінолеум, зашили вікна. Довокруг посадили дерева. І кінобудка майже готова: залишилось лише стіни затерти (дівчата обіцяли зробити), двері навішати і світло провестися. Дирекція районного кіномережі пообіцяла допомогти з кіноапаратурою.

Будуть жителі селища сходитись вечорами у збудований власними руками клуб.

— Тут можна не лише кіно крутити, — говорить

Сергій Песков. — Ми плануємо святкові вечори разом проводити, можна комсомольське безалкогольне весілля організувати чи якусь пізнавальну вікторину провести... Коли людина зайнята справжнім ділом, в неї не буде часу заглядати в чарку. А клуб, ми розуміємо, якщо не побудуємо самі, — ніхто нам не збудує.

Такий ось висновок комсомольського атака. Така життєва позиція людини, не байдужої до звитів інших. Ситуація, коли все залежить від бажання перетворити мрію у дійсність.

Впевнена, що і просити у сторонніх допомоги налагодити роботу шойно ставроного клубу вони не будуть.

Л. КОНДРАТЬЄВА,
м. Новоукраїнка.Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой коммунар» —
орган Кировоградского
областного комитета
ЛКСМ Украины.

На українському мові.

НАША АДРЕСА:
316050. МПС,
м. Кировоград,
вул. Луначарського, 36.

БН 00506.

Обсяг 0,5 друк. ар.

Індекс 61103.

Зам. № 6. Тираж 63 300.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відповідального секретаря — 2-46-87; відділу робітничої молоді та внутрішньопартійного життя, сільської молоді — 2-46-57; пропаганди, листів і масової роботи — 2-45-36; учнівської молоді, морально-естетичного виховання — 2-46-87; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-45-35; оголошень — 2-56-65; коректорської — 3-61-83.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.